

Таким чином, можна побачити, що самоідентифікація Шевченка відбувалася хоч і з певними відмінностями в одній системі координат, в одному моральному просторі, була одночасно і зростанням вгору, і самозбереженням : від кобзаря – архетипального носія народних мудрості та пам'яті, зовнішньо близького до людей, але внутрішньо віддаленого, - до сповненого викривальним пафосом і профетичними візіями пророка, речника свого народу; а від зовнішньо і трохи внутрішньо віддаленого пророка-юродивого – до апостола, пастиря та оборонця свого народу, що й було остаточним наближенням, причому, як не важко помітити, кобзар уже несе в собі основні риси пророка, а пророк – основоположну настанову апостола.

ПАТРІОТИЧНІ ІДЕЇ У ТВОРЧОСТІ ВЕЛИКОГО КОБЗАРЯ

**Корсун Є.С., студ. I курсу факультету менеджменту і економіки
Науковий керівник – Войчук Н.Г., старший викладач кафедри укр.
та рос. мов**

Коли прагнуть сказати щось добре про країну та народ, говорять про її природу, людей і про геніїв, які народилися в цій країні. Україна створила великого генія -Т.Г. Шевченка. Поет повернув українському народу ім'я, а Батьківщині – законну історичну назву, утвердивши в «Кобзарі» поняття «Україна» 198 разів.

Шевченко завжди любив свою Батьківщину та переживав за неї, хоча більшу частину життя перебував за кордоном. Уся його поезія є посланням до українців. Українці – це народ Шевченка. У ньому – наша історія, наше буття і всі наші мрії. Найщиріші слова поет адресує простим людям. Шевченко підносить ідею патріотизму, намагаючися збудити у прогресивної частини земляків бажання захистити народ від утисків і поневолення, утвердити його мову й культуру, не відмежовуючися при цьому від культури інших народів. Твори, написані за межами України, передають ніжність і любов до неї. Після смерті Шевченко заповідав поховати його «На Вкраїні милій». Ніхто так не любив Україну, її квітучу природу, її мужніх і працьовитих людей, як Тарас Григорович Шевченко.

Великий Кобзар передбачив, що буде відбуватися на його Батьківщині через півтора сторіччя, та вказав шлях, яким необхідно йти – шлях миру і злагоди:

*Обніміте ж, брати мої,
Найменшого брата, -
Нехай мати усміхнеться,
Заплакана мати.
Благословить дітей своїх
Твердимися руками
І діточок поцілує
Вольними устами.*